

Os homildes

Traxédia Mariñeira

(Especial para CELTIGA)

POR LEANDRO CARRE

I

NO MAR

O mar érguese en ondantes montañas coroadas de branca escuma. Brua o vento. Desfeitas en desordeira turboada mestúranse as nubes coa auga salgada, amargosa, das olas. Aló lonxe, moi lonxe, como unha mancha escura, informe, borrosa, en cuia base branquezan os escumallos que fai a mareira ao bater furiosamente nos penedos, vese a terra.

Un deble barquín de homildes pescadores é abalado violentamente: renxen as madeiras a cada choque das olas bravías. Milagre é que poidan ainda manterse nela, loitando desesperados por conservala vida, o mariñeiro e mail-o seu fillo. E o home barudo, forte, temperado o rapaz. Sen acongo achican con caixas de lata a auga que cada vez éntrelles no bote en maior cuantía.

O RAPAZ

Vou cando, padre, e nada logro; é mais a auga que entra nun minuto do que a qu'eu poido tirar en dez.

O MARIÑEIRO

Animo, fillo, é a nosa salvación o coraxe...

O RAPAZ

Collamos os remos; poida que un esforzo nos chegue a terra e daquela acodirános.

O MARIÑEIRO

Sí, sí; voguemos, voguemos, e que Dios nos valla.

Con moito traballo meten os remos no mar. Esforzánse en remar e apenas logran sostenerse proa á costa.

O RAPAZ

Padre, sinto berros.

O MARIÑEIRO

Serán as galvotas que chian aló ao lonxe, na praia.

O RAPAZ

Non; son berros... homes... veñen acodirnos.

O MARIÑEIRO

Ou pedirán auxilio... Tal vez afondaranse no mar.

O RAPAZ

Padre, padre, unha lancha!

O MARIÑEIRO

Mantente firme un instante.

Chega á forza de remos unha barca. Tripulana oito homes. Deben ser d'aceiro os seus puños pra lograr aquel trunfo, pra vencer co seu esforzo a forza das olas tormentosas. Viron o perigo do bote e van na sua axuda.

UN HOME DA BARCA

¡Animo, amigos!

O MARIÑEIRO

Dios vol-o pague!

O RAPAZ

¡Sen vos, morrífamo!

Acérceanse os barcos. D'un brinco, o mariñeiro atópase entre os compañeiros que foron na sua axuda. Intenta o rapaz trasbordar, mais unha ola arreda os barcos e o nenó cai no mar.

O MARIÑEIRO

¡Fillo!

UN HOME DA BARCA

E grande o temporal; difícil será salvado.

UNHA VOZ

Salvémonos nós, que no mesmo perigo estamos se seguimos aquí.

O MARIÑEIRO

¡Meu fillo, meu fillo!

UNHA VOZ

Non se ve. Tragouno a mareira.

OUTRA VOZ

Selvémonos nós.

O MARIÑEIRO

¡Cobardes! Deixádemel que libre das olas o nenó. Bótase no mar o mariñeiro e bracea d'esesperadamente. Húndese entre a escuma, volve a emerger a sua testa de crespa cabeleira, e outra vez mergúllase nos amarguecos do mar.

Os da barca loitan para axudalo, para salvado; pero a mareira é moita, a turboada medra... Nada poden lograr.

II NA PRAIA

Na praia rompen furiosamente as olas ergiendo nubes d'escuma. En fatos, os pescadores e as mulleres fitan arelantes unha barca que avanza á penas ao rudo empuxe que os remos lle imprimen co esforzo dos recios músculos dos seus tripulantes. Choran as mulleres dós ausentes, desesperadas; algunas chéganse tan á beira do mar que as olas no seu avance móllanas hasta a cintura sen que elas se decaten do perigo que corren as suas vidas porque están pendentes do que ameaza os seus homes, os pais dos seus fillos queridos, o sostén da familia.

UNHA MULLER

Axionllada, cochando a cara con ambas mans:
¡Meu Dios, meu Dios, ti que o podes todo, calma a mareira, consinte que cheguen á terra os homildes que por gañal-o pan de cada dia arrisan a sua vida.

UN VELLO

S'eu tivese forzas, metíame mar adentro c'un cabo; mail-o sacrificio da miña vida de nada valeria, están moi lonxe, no podería chegar á eles.